RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 266.916 van 8 juni 2026
in de zaak A. 239.605/VII-42.129

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bobber Loos
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 juli 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 290.428 van 16 juni 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.545 van 1 september 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Katinka Verbeken, die *loco* advocaat Bobber Loos verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 5 december 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 17 november 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 16 december 2022 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 16 juni 2023 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens(hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet, geschonden omdat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op drie argumenten die verzoeker had uitgewerkt op basis van objectieve landeninformatie over Afghanistan, dan wel het gebrek hieraan.

6. Ten eerste heeft verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen dat er onvoldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikbaar is over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en over het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Hij heeft daartoe verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022,

waarin wordt opgeroepen voorlopig geen beslissingen te nemen in asieldossiers waarin niet kan worden vastgesteld of de betrokkene nood heeft aan bescherming in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) omwille van het gebrek aan betrouwbare informatie over Afghanistan. Verder heeft verzoeker zich gesteund op de kritische analyse van vzw Nansen en besloten dat een bijzonder hoge bewijslast rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asieldossiers van Afghanen. Er moet immers meer gewicht worden toegekend aan de richtlijnen van de UNHCR dan aan de door de verwerende partij gebruikte COI. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is volgens verzoeker niet ingegaan op deze kritiek doch steunt zich uitsluitend op de door verzoeker bekritiseerde bronnen om tot het bestreden arrest te komen. Niettegenstaande de vaststelling in het bestreden arrest dat de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA) erkennen dat het verzamelen van informatie over Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban gepaard gaat met verschillende uitdagingen, wordt in het bestreden arrest geen rekening gehouden met de nota van de UNHCR, doch enkel met de bronnen van het EUAA. Ondanks de moeilijkheden bij de informatiegaring en de *update* van de UNHCR-richtlijnen van november 2022, waarin het standpunt van februari 2022 wordt bevestigd, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er voldoende informatie beschikbaar is om te kunnen besluiten dat het veilig genoeg is voor verzoeker om terug te keren. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met zijn kritiek, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een ander besluit zou zijn gekomen.

7. Een tweede volgens verzoeker onbeantwoord gebleven argument betreft verzoekers specifieke kritieken op de door het EUAA voorgestelde parameters om het risico op vervolging te beoordelen voor uit het Westen terugkerende Afghanen. In het bestreden arrest wordt geen rekening gehouden met deze kritieken en wordt ook niet uitgelegd waarom er geen rekening mee wordt gehouden. Nochtans acht verzoeker de kans reëel dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, indien hij verzoekers kritiek in aanmerking had genomen, een andere, meer terughoudende en voorzichtige invulling zou hebben gegeven aan de parameters van het EUAA. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou dan concluderen dat het risico op vervolging voor verzoeker te groot is, hetzij vaststellen dat er onvoldoende actuele informatie beschikbaar is om op basis van de parameters van het EUAA te kunnen oordelen of een terugkeer naar Afghanistan mogelijk is.

8. Ten derde is verzoeker in zijn beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgebreid ingegaan op het feit dat vanuit het Westen terugkerende Afghanen gevaar lopen te worden geviseerd door de taliban. Volgens verzoeker besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet kan worden gesteld dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging heeft, doch dat er specifieke individuele kenmerken moeten zijn die verzoeker echter niet heeft. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus een verkeerde voorstelling van verzoekers argumentatie en de aangevoerde informatie.

Verzoeker wijst er in een eerste punt op dat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alleszins twee risicogroepen door elkaar haalt door te laten uitschijnen dat verzoeker heeft aangevoerd een risico te lopen omwille van daadwerkelijke verwestering en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering. De gehanteerde maatstaf van “persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen” is volgens verzoeker van toepassing op daadwerkelijke en niet op gepercipieerde verwestering. Toegeschreven verwestering uit zich dus niet zozeer door gedragingen of kenmerken, laat staan onveranderlijke, maar is het gevolg van het vertrek naar een westers land op zich. De vraag is bijgevolg of verzoeker identificeerbaar is als iemand die terugkomt uit het Westen als afgewezen asielzoeker of niet, en of daar een risico uit voortvloeit. Verzoeker heeft consequent gevraagd om het risico te beoordelen voor een terugkeerder die in een Europees land internationale bescherming heeft gevraagd, dit omwille van het feit dat het

loutere gegeven naar Europa gevlucht te zijn en om bescherming verzocht te hebben voor de taliban kan volstaan om die persoon als verrader, ongelovig of verwesterd te beschouwen en dat een dergelijke persoon om die reden het risico loopt te worden geconfronteerd met daden van geweld. Of elke persoon die terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verhullen kenmerken of gedragingen, is hierbij irrelevant en geen correcte weergave van verzoekers vraag. Volgens verzoeker gaat het immers om een risico, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de lat hoger legt door te vereisen dat het om elke terugkeerder zou moeten gaan. Tot slot heeft verzoeker laten gelden dat een dergelijke terugkeerder als politiek-religieuze verrader kan worden aanzien omwille van zijn vlucht naar Europa, niet omwille van persoonlijke uiterst moeilijk te veranderen of te verhullen kenmerken. Ook hier legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder rechtvaardiging de lat hoger.

Verzoeker wijst er in een tweede punt op dat dat het bestreden arrest geen effectief antwoord bevat op de stelling dat de taliban aan *checkpoints* de telefoons van mensen controleren. Verder legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uit hoe de stellingen met elkaar kunnen worden verzoend, enerzijds dat de taliban een slecht beeld zouden hebben van verzoeker omdat hij Afghanistan is ontvlucht, dat ze zouden denken dat hij geen islamitische waarden heeft en schandalen tegen de islam heeft gecreëerd en dat Afghanen die worden beschouwd morele en religieuze normen te hebben overschreden, een hoog risico lopen om te worden vervolgd door de taliban, en anderzijds dat verzoeker, die als Afghaan het land is ontvlucht, in Europa heeft gewoond en er bescherming tegen de taliban heeft gezocht, dit risico niet zou lopen. Verzoeker acht deze motieven compleet tegenstrijdig, terwijl ze de essentie van het ingeroepen risico betreffen. De motivering die er in het bestreden arrest op volgt, vormt geen relativering van het risico. Zelfs als het zou kloppen dat de houding van de taliban ambigu is, houdt dit in dat het risico er wel degelijk is. Verder verduidelijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet wat hij begrijpt onder het begrip “terugkeerders”. Voorts blijkt de elite volgens de overwegingen van het bestreden arrest zowel net wel als net niet te worden geviseerd. Deze motivering is intrinsiek

tegenstrijdig. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt ook niet de kritiek dat nog geen gevallen van gedwongen terugkeer van afgewezen asielzoekers uit Europa zijn bekend.

Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid maakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders en de risico's die zij lopen, hetgeen een verkeerde voorstelling inhoudt van de landeninformatie en van de door verzoeker opgeworpen rechtsvragen. Verzoeker is immers niet te vergelijken met een Afghaanse arbeidsmigrant of een Afghaanse migrant die naar de Golf is gegaan, of naar Pakistan, Iran of Turkije. Zoals verzoeker heeft aangetoond, wordt deze laatste groep, anders dan Afghanen die zich aan de taliban onttrokken hebben en in Europa bescherming gezocht hebben, niet gezien als politiek-religieuze verraders die met wantrouwen moeten worden bejegend. Verzoeker weet niet op basis van welke objectieve landeninformatie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch hoe dit met zo'n stelligheid kan worden beweerd, terwijl sinds de machtsovername door de taliban nog geen enkele afgewezen Afghaanse asielzoeker uit Europa werd verwijderd naar Afghanistan. De in het bestreden arrest gehanteerde maatstaf van de daadwerkelijke en fundamentele verandering is niet relevant en vormt geen werkelijk antwoord op wat verzoeker heeft aangevoerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt ook een verkeerde toepassing van het het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, (hierna: het arrest *Sufi en Elmi*), nu hierin niet wordt vereist de verwestering concreet te maken.

Het bestreden arrest stelt verder dat verzoeker geen concrete elementen aandraagt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer zo negatief zou worden gepercipieerd dat hij vervolgd zou worden. Verzoeker heeft echter veel objectieve landeninformatie aangevoerd waaruit blijkt dat de elementen die hij

heeft aangebracht met betrekking tot zijn persoon door de taliban zouden worden gepercipieerd als politiek-religieus verraad en dat hij via de luchthaven en tal van *checkpoints* naar zijn geboortedorp zou moeten terugkeren, wat hem onder de aandacht van de taliban riskeert te brengen en waardoor bijgevolg een risico zou rijzen op behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft de gevreesde behandeling bovendien niet beperkt tot vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, maar heeft zich ook beroepen op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In het bestreden arrest wordt niet ingegaan op het risico voor onmenselijke en vernederende behandelingen. Nochtans had hij verscheidene malen aangegeven te vrezen om de aandacht van de taliban te trekken bij terugkeer en om op te vallen als terugkeerder uit Europa.

Waar het bestreden arrest stelt dat er geen sprake is van een groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of van onmenselijke of vernederende behandeling door de taliban, past de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de rechtspraak van het EHRM verkeerd toe. Verzoeker heeft immers herhaaldelijk geargumenteerd dat het niet gaat over "alle Afghaanse mannen", maar slechts over hen die naar Europa zijn gevlucht en er om bescherming tegen de taliban hebben verzocht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervormt aldus het aangevoerde risico. De vraag is niet of verzoeker dermate verwesterd is dat hij deel zou uitmaken van een bepaalde sociale groep. De vraag is of de taliban zullen te weten komen dat verzoeker jaren in Europa verbleven heeft en er bescherming heeft gevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering.

Tot slot gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volledig voorbij aan verzoekers betoog dat hij geen Afghaans reisdocument heeft, dat de Afghaanse ambassade in Brussel wordt beschouwd als trouw aan de Afghaanse Republiek en dus een vijand is van de taliban, dat het feit dat verzoeker met documenten zou moeten reizen die een band vertonen met deze ambassade, een risico inhoudt om zeer makkelijk geïdentificeerd te worden als iemand die aan een

dergelijke ambassade gelinkt wordt en uit België terugkeert, en dat mishandeling, foltering en detentie met dit risico gepaard gaan. De hypothese van terugkeer moet dus nauwkeurig in kaart worden gebracht door de asielinstanties. Gelet op het feit dat de taliban negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan worden verwacht dat zij verregaande interesse zullen hebben in Afghanen die uit westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken en dat zij deze personen aan ondervraging zullen onderwerpen. Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen effectief antwoord biedt op de door verzoeker aangevoerde vrees en de landeninformatie die deze ondersteunt.

9. In een tweede middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt eerst dat het bestreden arrest “een aantal interne tegenstrijdigheden” bevat en dus artikel 149 van de Grondwet schendt. Vervolgens leidt verzoeker uit het arrest *Sufi en Elmi* af dat de beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de vraag of de huidige algemene precaire socio-economische situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door de gedragingen van partijen in het conflict. Volgens het bestreden arrest blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren noch dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend is veroorzaakt door de opzettelijke gedragingen van de taliban. Nochtans wordt in het arrest *Sufi en Elmi* afgestapt van het idee dat de ernstige schade uitsluitend het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten van de betrokken actoren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voegt eveneens een voorwaarde toe aan het voormelde toetsingscriterium door in het bestreden arrest te stellen dat de sancties en economische acties, opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, niet in rekening dienen te worden gebracht omdat er geen sprake zou zijn van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking. Van belang is enkel dat de humanitaire omstandigheden overwegend het gevolg zijn van direct of indirect handelen en/of nalaten van de

betrokken partijen. Volgens verzoeker moeten zowel gedragingen van de taliban die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers treffen (zoals het niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale hulp) als gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen in rekening worden gebracht om te beoordelen of de precaire humanitaire situatie "overwegend ('*predominantly'*) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden". Door aldus het relevante criterium op een foutieve wijze toe te passen om na te gaan of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en bijgevolg "essentiële elementen buiten beschouwing te laten bij de toepassing van dit criterium", faalt de motivering van het bestreden arrest volgens verzoeker naar recht.

Beoordeling

Algemeen

10. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Eerste middelonderdeel

11. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota's van februari en november 2022 ("ten eerste").

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in punt 2.1.1 van het bestreden arrest verzoekers standpunt weer in verband met het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan, met verwijzing naar de door verzoeker gebruikte bronnen. Verder geeft hij in punten 2.1.3, 2.1.4 en 2.1.5 een opsomming van de door de partijen bij hun aanvullende nota's gevoegde landeninformatie. Op grond van "de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld" maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.3 van het bestreden arrest een uitgebreide analyse van het door verzoeker voorgehouden risico op vervolging als terugkeerder of verwesterde Afghaan na zijn verblijf in België. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat uit "objectieve landeninformatie" heden niet blijkt dat "in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen", dat "in het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, zich een individuele beoordeling op[dringt]" en dat het aan "verzoeker toe[komt] *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd". Betreffende verzoekers argumenten over zijn beweerde verwestering, wordt echter vastgesteld dat hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om die redenen het risico loopt om te worden blootgesteld aan vervolging. Na de uitgebreide analyse in punt 2.3. van het bestreden arrest in het kader van een devolutief beroep, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet koestert. In die analyse wordt telkens verwezen naar de concrete landeninformatie waarop de vaststellingen zijn gesteund.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat hij beschikt over voldoende objectieve en betrouwbare bronnen over de toestand in Afghanistan.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat er een "bijzonder hoge bewijslast" zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk verwijst naar de in aanmerking genomen recentere landeninformatie en de inhoud ervan, geeft hij duidelijk aan waarom hij niet de voorkeur geeft aan het UNHCR-rapport van februari 2022 en dat van november 2022, waarin het eerder ingenomen standpunt overigens enkel wordt bevestigd. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat niet op inhoudelijke wijze rekening werd gehouden met andere bronnen dan die van het EUAA noch met de UNHCR *Guidance Note* en de updates ervan, gaat hij eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat hij zich voor zijn beoordeling steunt op de "objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld", dus ook op de landeninformatie die door verzoeker werd aangereikt. Bovendien blijkt uit de "*Country guidance: Afghanistan, Common analysis and guidance note. April 2022*" dat daarin met de inhoud van de UNHCR "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, February 2022*" rekening werd gehouden door de EUAA. De *Country guidance* van januari 2023, die een update van de versie van april 2022 betreft, bevestigt de "*valuable input*" van de UNHCR. Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met de UNHCR *Guidance Note*, mist feitelijke grondslag.

12. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet ingegaan op zijn zes specifieke kritieken op de door het EUAA voorgestelde parameters voor de beoordeling van het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen (“ten tweede”).

Met betrekking tot zijn kritiek dat geen rekening werd gehouden met de gebeurtenissen van na 8 december 2021, blijkt, zoals hoger reeds werd vastgesteld, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest verwijst naar de door beide partijen in hun (aanvullende) nota’s bijgebrachte, meer recente informatie over de situatie in Afghanistan en deze informatie betrekt in zijn beoordeling van de actuele situatie in Afghanistan.

Uit de omstandige analyse in punt 2.3. van het bestreden arrest, blijkt duidelijk dat rekening is gehouden met verzoekers kritieken. Zo gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk in op het argument met betrekking tot de verregaande controles op de *smartphones* aan controleposten (p. 25 van het bestreden arrest) en op de gevolgen van het afwijken van de sociale code (p. 25 van het bestreden arrest). Hij benadrukt verder dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen doch dat een individuele beoordeling zich opdringt. Aldus betrekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling wel degelijk verzoekers bedenkingen omtrent de gebruikte criteria. Hij merkt echter op dat de beoordeling of een Afghaan als verwesterd wordt beschouwd, afhankelijk is van individuele elementen die door de betrokkene dienen te worden aangereikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst daarbij op verschillende risicobepalende factoren, “zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort”. Waar verzoeker ingaat op bepaalde specifieke kritieken

waarop hij geen effectief antwoord zou hebben gekregen, dient te worden herhaald dat de rechterlijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd maar geen afzonderlijk middel vormt, doch dat het volstaat dat de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen zijn beslissing te nemen.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat de voormelde door hem aangehaalde elementen van kritiek betreft.

13. Volgens verzoeker stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd is of zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verhullen kenmerken of gedragingen, doch dat dit concreet moet blijken uit individuele elementen. Verzoeker vindt dit een verkeerde voorstelling van hetgeen hij heeft aangevoerd (“ten derde”).

14. Verzoeker laat dienaangaande in een eerste punt gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel het risico omwille van daadwerkelijke verwestering en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering heeft onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt op grond van de bijgebrachte landeninformatie dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa verwesterd is of als dusdanig zal worden beschouwd doch dat verzoeker dit *in concreto* aannemelijk moet maken. Daarom is een individuele beoordeling nodig, waarbij rekening moet worden gehouden met een aantal risicobepalende factoren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt echter vast dat uit verzoekers dossier geenszins blijkt dat zijn verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij in België waarden en visies heeft ontwikkeld

die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Het geheel van voorliggende elementen wordt op zich ook niet als voldoende beschouwd om te besluiten dat verzoeker in zulke mate een sociaal leven heeft uitgebouwd dat hij vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden. Bovendien toont verzoeker volgens het bestreden arrest niet aan dat in zijnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Door te oordelen dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zal zijn en dat het aan verzoeker toekomt *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening met de perceptie van terugkeerders als verwesterd door de taliban en eist hij geenszins dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

Uit de voormelde motivering blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker ingeroepen vrees omwille van het verwesterd zijn zowel heeft onderzocht vanuit het oogpunt van een daadwerkelijke verwestering als vanuit het oogpunt van een gepercipieerde of toegeschreven verwestering, doch oordeelt dat verzoeker geen van beide aantoont. Hierbij heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook onderzocht of “het vertrek naar een Westers land op zich” een risico met zich meebrengt op vervolging dan wel ernstige schade. Derhalve heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumenten uit het beroepschrift wel degelijk in zijn beoordeling betrokken.

15. Verzoeker laat in een tweede punt nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen antwoord zou hebben gegeven op een aantal specifieke kritieken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent dat er, wat personen die Afghanistan verlieten betreft, een negatief beeld bestaat onder sympathisanten van de taliban en sommige talibansegmenten en dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert echter dat de taliban een onderscheid maken tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken. Hoewel de beschikbare bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat "[e]en anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron […] geen duidelijk verband [zag] met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen […].". Voorts wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa kan resulteren in stigmatisering, doch dat dit slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden beschouwd als vervolging en dat dit afhankelijk is van de individuele elementen. Uit de objectieve landeninformatie blijkt volgens het bestreden arrest niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er daarbij op dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa slechts uitzonderlijk aanleiding geeft tot daden van vervolging, hetgeen afhankelijk is van de individuele elementen. Hij stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanhaalt die persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen betreffen waardoor hij het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd of vervolgd. In de voormelde motieven wordt

dus wel degelijk rekening gehouden met de verschillende groepen van terugkeerders, in het bijzonder “personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen”.

In de mate dat verzoeker zich richt tegen de overweging in het bestreden arrest dat hij geen concrete elementen aandraagt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dermate negatief zou worden gepercipieerd dat hij vervolgd zou worden, terwijl hij nochtans bijzonder veel objectieve landeninformatie had aangevoerd waaruit blijkt dat de elementen met betrekking tot zijn persoon die hij had aangebracht hem onder de aandacht van de taliban riskeert te brengen, vraagt verzoeker in wezen een nieuwe beoordeling van de aangebrachte landeninformatie. De Raad van State treedt als cassatierechter echter niet in de beoordeling van de zaak.

Met de overweging dat de negatieve perceptie ten aanzien van Afghanen die uit Europa terugkeren “kan” resulteren in stigmatisering, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds aan dat dit niet noodzakelijk steeds het geval zal zijn. Volgens het bestreden arrest dient dit *in concreto* te worden aangetoond. Het persoonlijk risico om als verwesterd te worden beschouwd en vervolgd, dient aldus *in concreto* aannemelijk gemaakt te worden. Dit is volledig verzoenbaar met het argument dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd. Verzoeker toont op dit punt derhalve geen tegenstrijdigheid in de motieven aan.

Anders dan verzoeker voorhoudt, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voorbijgegaan aan het risico op een schending van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, waarvan de bewoordingen overeenstemmen met artikel 3 EVRM. In punt 2.4 van het bestreden arrest wordt immers vastgesteld dat, in zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in de voornoemde bepaling “beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, […] dienstig [kan] worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met –

en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt". Aldus verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen minstens impliciet naar de bespreking van die elementen in het arrest. In die beoordeling vermeldt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelfs uitdrukkelijk het risico op "vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing" door de taliban.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest *Sufi en Elmi*, nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen mate van (daadwerkelijke) verwestering aanneemt noch dat verzoeker als verwesterd zal worden beschouwd.

In het bestreden arrest wordt herhaaldelijk de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban aangehaald, telkens met verwijzing naar bronnen van na die machtsovername, en met de risico's voor iemand met het profiel van verzoeker en gebeurlijk de mogelijkheid voor verzoeker om zich aan te passen aan die situatie. Verzoeker toont dan ook niet aan dat in de motieven van het bestreden arrest geen rekening zou zijn met de gewijzigde toestand in Afghanistan na de machtsovername door de taliban.

Wat de "hypothese van terugkeer" betreft, heeft verzoeker blijkens het bestreden arrest het volgende aangevoerd in zijn aanvullende nota van 19 april 2023:

> "De afwijzing van een verzoek tot internationale bescherming door de asieldiensten gaat gepaard met het opleggen van een terugkeermaatregel. De hypothese wat verzoeker zou overkomen bij een terugkeer naar Afghanistan gaat uit van zijn eigenlijke terugkeer. Dit wil zeggen dat voor een omvattend onderzoek naar de risico's die verzoeker loopt bij terugkeer het mee in rekening gebracht moet worden hoe die terugkeer zou verlopen.
> Verzoeker beschikt niet over geldige Afghaanse reisdocumenten die hem in staat zouden stellen terug te keren naar Afghanistan. Fedasil verwijst, naar eigen zeggen, door naar de Afghaanse ambassade te Ukkel om documenten te verkrijgen.
> De Afghaanse ambassade te Ukkel is volgens het ministerie van Buitenlandse Zaken nog steeds operationeel en de documenten die deze ambassade aflevert zouden vatbaar zijn voor legalisatie. De ambassade vertegenwoordigt echter niet het Islamitisch Emiraat, met wie er geen

diplomatieke banden zijn, maar is trouw aan de voormalige Afghaanse Republiek […].
Dit wil zeggen dat die ambassade door het Taliban regime zou gezien worden als een existentiële vijand van het emiraat, wat het gebruik van documenten die worden afgeleverd door deze ambassade extreem risicovol maakt.
Er dient aangenomen te worden dat de Taliban ook op de hoogte is van het feit dat de ambassade in België niet onder hun controle staat maar bemand wordt door personen die trouw zijn aan de republiek.
De ambassade zelf heeft eerder, in december 2022, nog aangegeven geen paspoorten te kunnen afleveren […].
Stel dat de ambassade, zoals de Belgische Staat verwacht, toch documenten zou kunnen afleveren waarmee verzoeker geacht wordt terug te kunnen keren ontstaat er bij gebruik van deze documenten een erg groot risico op vervolging en een artikel 3 EVRM schending omdat de Taliban het gebruik van documenten afgeleverd door deze ambassade zou zien als een vorm van verraad.
Stel dat de ambassade effectief geen reisdocumenten aflevert, dan kan er nog steeds verwacht worden dat de Taliban op de hoogte is van het feit dat de Afghaanse ambassade in België de Afghaanse republiek vertegenwoordigt en op vijandige voet staat met de Taliban, wat inhoudt dat als de Taliban te weten komt dat verzoeker uit België teruggekeerd is, dit tot een ondervraging en mishandeling kan leiden.
Deze risico's dienen nauwgezet onderzocht te worden.
Verzoeker meent dat hij, in de hypothese dat hij terugkeert naar Afghanistan, duidelijk identificeerbaar zou zijn als een Afghaan die terugkeert uit Europa, waar hij lang verbleven en er om internationale bescherming verzocht heeft. De terugkeer zou verlopen door gebruik van documenten die zijn afgegeven in Europa, eventueel zelfs door een ambassade die trouw is aan de republiek. Verzoeker zou aan de controleposten op de luchthaven die bemand worden door Taliban duidelijk identificeerbaar zijn als terugkeerder uit Europa, en zou ondervraagd worden. Het zou snel blijken dat verzoeker niet is teruggekeerd eens de Taliban op 15 augustus 2021 de macht hebben overgenomen wat duidelijk zou maken dat verzoeker niet de algemene conflictdynamiek ontvlucht is, maar een keuze heeft gemaakt om zich aan de Taliban te onttrekken. Een dergelijke ondervraging riskeert met geweld, mishandeling, en zelfs foltering en detentie gepaard te gaan."

In de eerste plaats dient te worden herhaald dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een omstandige analyse heeft gemaakt van de situatie voor afgewezen Afghaanse asielzoekers "bij terugkeer naar Afghanistan", waarbij zowel algemene landeninformatie als verzoekers persoonlijke omstandigheden in aanmerking zijn genomen. Het besluit is dat verzoeker niet aantoont dat hij in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem zodanig hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving "dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn", dat

verzoeker “geen mate van verwestering aantoont” zodat hij zich redelijkerwijze kan aanpassen aan de heersende normen in zijn regio van herkomst en dat verzoeker “[i]n geval van terugkeer” niet riskeert een politieke of religieuze overtuiging te worden toegedicht door de taliban. Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

> “Waar verzoeker nog stelt dat er een onderzoek dient te gebeuren naar hoe een terugkeer naar Afghanistan er concreet zou uitzien voor afgewezen asielzoekers en welke risico’s dit met zich meebrengt, stelt de Raad dat deze toelichting de algemene speculatie niet overstijgt en derhalve geen verder onderzoek vereist.”

Met het voorgaande beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op voldoende wijze de *supra* geciteerde hypotheses van verzoeker betreffende een terugkeer zonder reisdocumenten dan wel met reisdocumenten van de Afghaanse ambassade in Brussel.

Tot slot betrekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook het door verzoeker voorgehouden risico van onderzoek van telefoons bij de controleposten van de taliban. Zo merkt hij uitdrukkelijk op dat “[i]n de landeninformatie […] ook melding wordt gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidt uit de bijgebrachte landeninformatie echter af dat een in Europa afgewezen asielaanvraag op zich niet volstaat om een terugkeerder onder de aandacht van de taliban te brengen doch dat de taliban vooral kijken naar “de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen”. Hij merkt ook op dat volgens bepaalde informatie “terugkeerders soms een doelwit zijn”, waarbij evenwel “geen duidelijk verband [is] met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten” doch eerder “met hun ‘oorspronkelijke status, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen”. Hieruit blijkt dat en waarom de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat de controleposten van de taliban geen risico vormen voor iemand met verzoekers profiel.

16. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

17. Verzoeker stelt dat het bestreden arrest "een aantal interne tegenstrijdigheden" bevat, zonder evenwel aan te geven welke deze tegenstrijdigheden zouden zijn. Verzoekers kritiek is in die mate niet ontvankelijk.

18. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan het criterium dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, de voorwaarde toevoegt dat het moet gaan om opzettelijk gedrag, gericht tegen de Afghaanse burgers.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat omstandig in op de oorzaken en de omvang van de precaire socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan. Hij oordeelt dienaangaande dat "[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie […] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn" en dat "[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan […] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren". Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor".

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de

voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, dat het opzettelijk handelen of nalaten van de betrokken actoren niet als voorwaarde wordt gesteld. De bijkomende vaststelling “laat staan […] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek berust in die mate op een foutieve lezing van het bestreden arrest. Met de vaststelling in het bestreden arrest dat “uit de beschikbare landeninformatie niet [blijkt] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren”, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het doen verslechteren van de humanitaire situatie niet als een afzonderlijke voorwaarde. Het gaat slechts om een vaststelling die samen met een aantal andere elementen leidt tot de conclusie dat de precaire toestand niet is te wijten “gedragingen van de taliban of enige andere actor”.

Het middelonderdeel berust eveneens op een foute lezing van het arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met gedragingen van de taliban of de buitenlandse regeringen en internationale instellingen die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers treffen. Net door aan te geven dat er sprake is van “een multidimensionale crisis” benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de precaire humanitaire situatie niet “overwegend” veroorzaakt is door een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek berust op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

19. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet de onwettigheid aantoont van de beoordeling in het bestreden arrest dat de precaire toestand in Afghanistan niet overwegend is veroorzaakt door de taliban of door enige andere actor zodat verzoeker zich wat die precaire toestand betreft niet kan beroepen op artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Net omdat er geen sprake is van een

actor, is de navolgende overweging in het bestreden arrest dat "voorts […] niet [blijkt] dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen" gericht tegen een motief waarvan de mogelijke onwettigheid de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. Dit geldt dus zowel voor de taliban als, wat de aan Afghanistan opgelegde sancties betreft, voor de buitenlandse regeringen en internationale organisaties.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd. Overigens geeft verzoeker in het verzoekschrift tot cassatie zelf letterlijk aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had verwezen naar het arrest *M'Bodj* en dat daarin "wordt gesteld dat een precaire socio-economische/humanitaire situatie die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling, slechts aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet".

20. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

21. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat "geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM". Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door

verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

22. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op acht juni tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**